

Sygn. akt IC 62/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 listopada 2015r.

Sąd Rejonowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący: SSR Joanna Kończyk

Protokolant: E. B.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 listopada 2015 r. w S. sprawy

z powództwa A. W.

przeciwko Towarzystwu (...) w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) w W. na rzecz powódki A. W. kwotę 21.500 zł (dwadzieścia jeden tysięcy pięćset złotych 00/100) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 18 listopada 2015 r. do dnia zapłaty,

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

III. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) w W. na rzecz powódki A. W. kwotę 2.574,04 zł (dwa tysiące pięćset siedemdziesiąt cztery złote 04/100) tytułem zwrotu kosztów procesu,

IV. nakazuje ściągnąć od powódki A. W. na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego w Słupsku kwotę 47,50 zł (czterdzieści siedem złotych 50/100) tytułem nieuiszczonej opłaty od rozszerzonego powództwa,

V. nakazuje ściągnąć od pozwanego Towarzystwa (...) w W. na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego w Słupsku kwotę 202,50 zł (dwieście dwa złote 50/100) tytułem nieuiszczonej opłaty od rozszerzonego powództwa.

Sygn. akt I C 62/15

UZASADNIENIE

Powódka A. W., reprezentowana przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniosła o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) w W. kwoty 21.500 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wydania wyroku do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powódki wskazał, iż w dniu 6.02.2013 r. powódka uległa wypadkowi komunikacyjnemu-została potrącona przez samochód T. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Samochodem kierowała W. K., która posiada u pozwanego ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Powyższe zdarzenie stanowiło dla powódki przeżycie o charakterze traumatycznym powodujące nawet konieczność skorzystania przez powódkę z porad psychologa oraz źródło olbrzymiego bólu i dolegliwości fizycznej, które trwa do dnia dzisiejszego mimo procesu leczenia i rehabilitacji. Powódka do dnia dzisiejszego odczuwa dyskomfort psychiczny polegający na ciągłej obawie o uszkodzoną nogę, spotęgowaną wiekiem. Mimo iż od wypadku upłynął już dłuższy czas u powódki występuje nadal niestabilność kolana mimo przejścia rekonstrukcji więzadła krzyżowego przedniego kolana.

Podczas zdarzenia będącego źródłem roszczeń powódki zostały zerwane zarówno więzadła boczne jak i krzyżowe. Powódka doznała także urazu kręgosłupa na odcinku szyjnym i piersiowym oraz samej klatki piersiowej. Powódka zmuszona była nosić kołnierz ortopedyczny. Trwałym następstwem wypadku jest blizna pooperacyjna o długości 4 cm. Wskazać także należy, że na skutek wypadku powódka nie uczestniczyła we wcześniej zaplanowanym i opłaconym obozie zimowym z córką. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność co do zasady i wypłacił powódce po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego najpierw kwotę 3.000 zł a następnie 8.000 zł tytułem zadośćuczynienia. W ocenie powódki wypłacone przez pozwanego ubezpieczyciela zadośćuczynienie w łącznej kwocie 1.000 zł nie zaspokaja w całości słusznie przysługujących jej roszczeń z tytułu zadośćuczynienia za doznaną szkodę z dnia 6.02.2013 r. Przedmiotem żądania pozwu jest zatem kwota 21.500 zł stanowiąca różnicę między kwotą 32.500 zł, a przyznaną już dobrowolnie przez pozwanego kwotą 11.000 zł.

W odpowiedzi na pozew pozwany Towarzystwo (...) **w W.**, reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o oddalenie powództwa w całości, kwestionując powództwo co do wysokości. Pozwany wskazał, że roszczenie powódki o dopłatę zadośćuczynienia w kwocie 21.500 zł jest rażąco wygórowane, a przy tym sprzeczne z zasadami współżycia społecznego i prowadzące do chęci wzbogacenia się powódki kosztem pozwanego TU, gdyż faktycznie jest to roszczenie będące wartością nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy. Wypłacona powódce w toku postępowania likwidacyjnego kwota spełnia swój kompensacyjny charakter i jest odpowiednie dla powódki ze względu na doznaną krzywdę.

Pismem z dnia 8 października 2015 r. powódka rozszerzyła powództwo o dalszą kwotę 5000 zł tytułem zadośćuczynienia (k. 174).

Pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 lutego 2013 r. ok. 15.20 A. W. przechodziła przez przejście dla pieszych na ul. (...) w S., kiedy została potrącona przez samochód marki T. (...) numer rejestracyjny (...), kierowany przez W. K.. W. K. była ubezpieczona od odpowiedzialności cywilnej w Towarzystwie (...) w W..

Bezsporne, nadto zgłoszenie szkody w aktach szkody.

Bezpośrednio po zdarzeniu A. W. została przewieziona na Szpitalny Oddział Ratunkowy szpitala w S., gdzie stwierdzono u niej uraz kręgosłupa szyjnego, piersiowego, klatki piersiowej oraz kolan i podudzi. U A. W. po wykonaniu zdjęcia rtg nie stwierdzono zmian kostnych pourazowych. Tego samego dnia A. W. została wypisana do domu z zaleceniem oszczędzającego trybu życia, przyjmowania środków przeciwbólowych i noszenia miękkiego kołnierza S. . Po wypisie ze szpitala (...) kontynuowała leczenie w poradni ortopedycznej i rehabilitacyjnej. A. W. została skierowana przez lekarza rodzinnego do poradni neurologicznej. Następnie lekarz neurolog skierował A. W. do leczenia w poradni neurochirurgicznej. W dniu 22 sierpnia 2013 r. A. W. przeszła zabieg rekonstrukcji więzadła krzyżowego przedniego. W dniach od 15-26 kwietnia 2013 r., 13-24 maja 2013 r. 2-21 października 2013 r. A. W. uczęszczała na zabiegi rehabilitacyjne.

dowód: dokumentacja medyczna powódki k. 63,64,66, 67, 74, 75, 106, 107,108, 109, 110, 111, 112, 113, 124-150, zeznania powódki k.k. 59, 182

Wypadek z dnia 6 lutego 2013 r. wpłynął negatywnie na stan psychiczny A. W., zaczęła ona odczuwać lęki, więc zwróciła się ona o pomoc terapeutyczną do psychologa W. H. (dwie wizyty).

dowód: zaświadczenie k. 55 , zeznania powódki k.k. 59, 182

W wyniku wypadku w dniu 6 lutego 2013 r. A. W. doznała skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa, skręcenia stawu kolanowego prawego z uszkodzeniem więzadła krzyżowego przedniego i pobocznego przyśrodkowego oraz złuszczenia klatki piersiowej i kręgosłupa piersiowego. Trwałym następstwem jest pourazowy zespół korzonkowy

odcinka szyjnego kręgosłupa (komponenta związana z przepuklinami krążków) o charakterze bólowo-czuciowym oraz pourazowa niestabilność stawu kolanowego prawego o charakterze przednio-przyśrodkowym. Doznane urazy skutkują u A. W. 15% trwałym uszczerbkiem na zdrowiu. Pomimo prawidłowego leczenia powódka pozostaje narażona na ryzyko choroby zwyrodnieniowej stawu kolanowego, jak i pogłębienia niestabilności. Nie da się jednoznacznie określić w jakim to będzie stopniu, ale trwała utrata stabilizacji przyśrodkowej i czucia głębokiego są czynnikami rozwoju tych zmian.

dowód: opinia biegłego ortopedy traumatologa M. K. k. 151-154

A. W., ma 50 lat, jest urzędnikiem państwowym na stanowisku starszego komisarza skarbowego w Urzędzie Kontroli Skarbowej. Wskutek wypadku z dnia 6 lutego 2013 r. A. W. nie wyjechała z małoletnią córką na zaplanowany wcześniej obóz zimowy. Pozostawała niezdolna do pracy od 6 lutego 2013 r. do 6 sierpnia 2013 r., a następnie przebywała na świadczeniu rehabilitacyjnym od dnia 7 sierpnia 2013 r. do dnia 4 listopada 2013 r. A. W. do dziś odczuwa skutki wypadku z dnia 6 lutego 2013 r., prawe kolano boli ją wieczorem i przy zmianach pogody. Odczuwa te bóle średnio 2-3 razy w tygodniu, celem uśmierzenia bólu stosuje okłady z lodu. Po wypadku w czynnościach życia codziennego pomagała jej córka, syn dowoził ją na zabiegi rehabilitacyjne. A. W. otrzymała orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności na okres dwóch lat. Obecnie A. W. nie wykonuje prac domowych, które wymagają długotrwałego stania, obciążania kończyny.

dowód: zaświadczenie k. 73, zeznania powódki k.k. 59, 182

Towarzystwo (...) w W. przyznało w dniu 8 lipca 2014 r. A. W. zadośćuczynienie w wysokości 3000 zł. Na skutek odwołania pełnomocnika A. W. decyzją z dnia 28 sierpnia 2014 r. ubezpieczyciel postanowił o dopłacie A. W. tytułem zadośćuczynienia kwoty 8000 zł.

bezsporne

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w zakresie pierwotnego żądania.

W niniejszej sprawie niesporna była odpowiedzialność pozwanego co do zasady za następstwa zdarzenia z dnia 6 lutego 2013 r., wskutek którego powódka doznała urazów kręgosłupa, kolan i podudzi, o czym świadczy wypłata w toku postępowania likwidacyjnego zadośćuczynienia w łącznej wysokości 8000 zł. Spór w istocie ograniczał się do wysokości należnego powódce zadośćuczynienia.

Odpowiedzialność odszkodowawcza pozwanego znajduje podstawę w przepisach ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. 2003 r. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) oraz normach art. 436 § 1 kc i art. 822 kc.

Postępowanie dowodowe przeprowadzone przez Sąd na wniosek strony powodowej wykazało, iż powódka doznała uszczerbku na zdrowiu w okolicznościach przez nią podnoszonych. W oparciu o dokumentację medyczną powódkę i opinię biegłego z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii M. K. Sąd ustalił, że powódka wskutek wypadku w dniu 6 lutego 2013 r. doznała skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa, skręcenia stawu kolanowego prawego z uszkodzeniem więzadła krzyżowego przedniego i pobocznego przyśrodkowego oraz stłuczenia klatki piersiowej i kręgosłupa piersiowego. Trwałym następstwem jest pourazowy zespół korzonkowy odcinka szyjnego kręgosłupa (komponenta związana z przepuklinami krążków) o charakterze bólowo-czuciowym oraz pourazowa niestabilność stawu kolanowego prawego o charakterze przednio-przyśrodkowym. Sąd uznał opinię biegłego M. K. za jasną, logiczną i pełną, odpowiadającą na tezę dowodową sformułowaną w postanowieniu, a przez to wiarygodną, wobec czego oparł na niej swoje ustalenia faktyczne. Podkreślić należy, że biegły wydał swoją opinię pisemną po przeprowadzeniu badania powódki a żadna ze stron nie zakwestionowała opinii.

W myśl art. 445 § 1 w zw. z art. 444 § 1 kc w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

(...) w rozumieniu powołanego przepisu jest osoba, która doznała uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia na skutek niedozwolonego działania lub zaniechania sprawy szkody (por. wyrok SN z 28 grudnia 1972r. I CR 615/72). Z kolei pod pojęciem krzywdy należy rozumieć cierpienia fizyczne (ból i inne dolegliwości) oraz cierpienia psychiczne (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, niemożności uprawiania działalności artystycznej, naukowej, wyłączenia z normalnego życia).

Ustawodawca nie określił wprost przesłanek, które winny stanowić podstawę dla ustalenia zakresu krzywdy. Z tego też względu przedmiotem licznych orzeczeń sądowych oraz rozważań przedstawicieli doktryny były właśnie kryteria, które winny być uwzględnione przy ustaleniu odpowiedniej kwoty tytułem zadośćuczynienia. Zaprezentowane poglądy pozwoliły na wypracowanie i przyjęcie powszechnie aprobowanych i uwzględnianych kryteriów przy określaniu wysokości przyznawanego zadośćuczynienia, wśród których wymienia się rodzaj naruszonego dobra, zakres i rodzaj rozstroju zdrowia, czas trwania cierpień, ból i inne dolegliwości oraz cierpienia psychiczne, czyli negatywne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała, wiek poszkodowanego, intensywność ujemnych doznań fizycznych i psychicznych, rokowania na przyszłość, stopień winy sprawcy, ujemne skutki zdrowotne jakie osoba poszkodowana będzie zmuszona znosić w przyszłości. Podkreślenia wymaga również to, że przyznane zadośćuczynienie winno mieć charakter całościowy i obejmować wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane jak i te, które w związku ze schorzeniem wystąpić mogą w przyszłości. Jest to bowiem świadczenie jednorazowe, którego wysokość uwzględnia wszystkie okoliczności związane z cierpieniami tak już doznanymi jak również tymi, które w przyszłości w związku niezakończonym leczeniem, jego następstwami, czy też planowanymi w przyszłości zabiegami, mogą się pojawić (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 maja 1972r., I CR 106/72, niepubl.).

Ustalając rozmiar doznanej przez powódkę krzywdy Sąd oparł się na dokumentacji lekarskiej, opinii biegłego sądowego ortopedy traumatologa oraz na zeznaniach powódki.

Z ustaleń Sądu wynika, że powódka po wypadku pozostawała niezdolna do pracy przez okres 9 miesięcy. W tym czasie leczyla się w poradni ortopedycznej, neurologicznej, neurochirurgicznej i rehabilitacyjnej. Mimo prawidłowo przeprowadzonego leczenia operacyjnego i rehabilitacji powódka nadal odczuwa skutki wypadku. Doznane przez powódkę urazy zostały zakwalifikowane przez biegłego sądowego ortopeda jako 15% trwałe uszczerbek na zdrowiu. W ocenie Sądu niewątpliwie wypadek był dla powódki zdarzeniem traumatycznym i stresogennym, co skutkowało korzystaniem przez powódkę z pomocy psychologa. Lęki związane z poruszaniem się na ulicy utrzymywały się u powódki przez okres około 6 miesięcy. Trwałym następstwem urazu doznanego przez powódkę są zespół korzonkowy odcinka szyjnego kręgosłupa (komponenta związana z przepuklinami krążków) o charakterze bólowo-uczuciowym oraz pourazowa niestabilność stawu kolanowego prawego o charakterze przednio-przyśrodkowym, która skutkować może rozwinieniem się choroby zwyrodnieniowej i pogłębieniem niestabilności. Po zabiegu operacyjnym pozostała również powódce czterocentymetrowa blizna, której istnienie może wpływać negatywnie na samoocenę powódki i jej samopoczucie. Powódka ma 50 lat, jest aktywna zawodowo i będzie aktywna co jeszcze co najmniej kilkanaście lat, jej obowiązki zawodowe wiążą się z przeprowadzaniem kontroli w terenie. Niewątpliwie następstwo w postaci niestabilności stawu kolanowego utrudnia powódce wykonywanie zadań zawodowych, bowiem długotrwałe przebywanie w pozycji stojącej, długotrwałe chodzenie, wchodzenie po schodach powodują u niej dolegliwości bólowe. Wpływ ograniczeń ruchomości na codzienne życie domowe powódki jest zdaniem Sądu niewielki, nie mniej wpływ ten występuje, przejawiając się w ograniczeniu przez powódkę wykonywania części prac domowych.

Mając na uwadze, iż doznany uraz wiązał się z cierpieniami zarówno fizycznymi, jak i psychicznymi A. W. oraz spowodował trwałe i nieodwracalne następstwa w postaci zespołu korzonkowego kręgosłupa szyjnego, niestabilności stawu kolanowego prawego oraz blizny pozabiegowej, Sąd uznał, że wysokość zadośćuczynienia za doznaną krzywdę określona przez pełnomocnika powódki na kwotę 32.500 zł, jest odpowiednia.

W tym stanie rzeczy, zgodnie z pierwotnym żądaniem pozwu, uwzględniając kwotę dotychczas wypłaconego przez pozwanego zadośćuczynienia, Sąd uwzględnił powództwo co do co do kwoty 21.500 zł ($32.500 - 11.000 = 21.500$).

O roszczeniu odsetkowym Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. zgodnie z żądaniem pozwu.

Powództwo podlegało oddaleniu w zakresie rozszerzonego żądania, tj. co do kwoty 5000 zł. Pełnomocnik powódki dokonał rozszerzenia powództwa po wydaniu opinii biegłego, kierując się ustaleniem przez biegłego uszczerbku na zdrowiu powódki w wysokości 15%, podczas gdy powódka w pozwie wskazywała, że doznany przez nią uraz spowodował 13 procentowy uszczerbek na zdrowiu. W ocenie Sądu ustalenie innej procentowej wysokości uszczerbku na zdrowiu nie ma automatycznego przeniesienia na wysokość należnego zadośćuczynienia dla powódki. Występując do Sądu z roszczeniem o dopłatę zadośćuczynienia powódce znane były wszystkie okoliczności związane z rozmiarem doznanej przez nią krzywdy, proces leczenia był zakończony, w toku procesu nie ujawniły się żadne nowe następstwa wypadku z dnia 6 lutego 2013 r. To rozmiar cierpień wpływający w indywidualnie rozpatrywanym przypadku na rozmiar krzywdy jest podstawowym kryterium decydującym o wysokości przyznanego zadośćuczynienia. Zgodnie bowiem z utrwalonym stanowiskiem w orzecznictwie przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia nie można akceptować stosowania taryfikatora i ustalania wysokości zadośćuczynienia według procentów trwałego uszczerbku na zdrowiu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 23.10.2014 r., sygn. ACa 533/14, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach 05.08.2014 r. z dnia, sygn. ACa 350/14, publikowane na www.orzeczenia.ms.gov.pl). Sąd oddalił zatem powództwo w zakresie w jakim nastąpiło jego rozszerzenie, bowiem strona powodowa nie udowodniła, by rozmiar krzywdy powódki był większy niż w chwili wniesienia pozwu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 100 kpc i art. 108 § 1 k.p.c. Na koszty procesu należne od pozwanego dla powódki złożyły się – opłata od pozwu- 1075 zł, poniesione z zaliczki uiszczonej przez powódkę koszty wynagrodzenia biegłego za opinię-248,79, koszty zastępstwa procesowego w stawce minimalnej 2400 zł (§ 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych – t.j. Dz.U.2013.490 ze zm.), gdyż sprawa nie cechowała się skomplikowaniem ani z punktu widzenia stanu faktycznego, ani prawnego, opłata skarbową za pełnomocnictwo-17 zł. Pozwany poniósł koszty zastępstwa procesowego w stawce minimalnej 2400 zł (§ 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych – t.j. Dz.U.2013.490 ze zm.) Mając na uwadze, że roszczenie powódki zostało uwzględnione w 81% od pozwanego na rzecz powódki należał się zwrot kwoty 2574,04 zł. ($3740,79 \times 81\% = 3030,04$ minus $2400 \times 19\% = 456$)

Nieuiszczona opłata od rozszerzonego powództwa wyniosła 250zł. Uwzględniając wynik procesu Sąd nakazał ściąganie od pozwanego 81% tej kwoty, a od powódki 19% w oparciu o art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (j. t. Dz.U. 2014 .1025).